

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

725.091

Hely

Idő

"1929"

Személy

Szerző:

Cím:

Téli séta a Disznófőnél.

Forrás:

Ujság

Bp.

(Hely)

1929. XII. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

TÉLI SÉTA A DISZNÓFŐNÉL

A FŐVÁROS MILLIÓS VÁSÁRLÁSA

A lágymányosi Nádorkert, a Wenckheim- és Károlyi-palota megvásárlása után a főváros urai újra millió vásárra készülnek. Meg akarják venni a Haggemacher-család kezén levő, a Disznófő körül elhúzódó százhuszonkétezer négyszögletes kiterjedésű erdőt. A vételt azzal indokolják, hogy a Zugliget és Disznófő környéke szegény vízben és az a néhány forrás, amely ezen a vidéken bugyog, éppen a Haggemacherék erdejének területén van. A turistákra való tekintettel akarnak megszerezni a főváros urai a területet, hogy kirándulások alkalmával ivóvízzel felfrissülhessenek a szomszédok. A másik szempont, amely miatt az erdőt meg akarják vásárolni, az, hogy új utat akarnak vágni a Jánoshegyre és ez az út éppen a Haggemacher-erdőn keresztül vezetne.

A vásár ellen a főváros törvényhatóságában ülő és az ellenzékhez számító pártok tiltakoznak. Szükségletlennek vélik a vásárt és tulsoknak tartják, hogy az erdőterület négyzetméteréért kilenc pengőt fizessenek. Megengedhetetlennek mondják, hogy egymillió pengőnél többet fordítsanak az erdő megvételére, amikor annyi pénze sincs a fővárosnak, hogy hozzáfogjanak a Rókus-kórház helyettesítendő nagy központi kórház felépítéséhez. A vita folyik az illetékes városi politikuskok körében és az erőviszonyokon mulik, hogy elhatározzák, vajjon megvásárolják-e vagy sem.

Az *Ujság* munkatársa kiment a Zugligetbe, hogy megtekintse a budai hegyeknek azt a területét, amely most annyi újságközlemény, politikai és közéleti vita anyagául szolgál. Most, amikor köd ül meg a várost, künn a

Zugligetben olyan a lég, a vidék, a környezet, a láthatár, hogyha nem Pest határában volna, hát ezrével csábítaná oda még a gazdag pestieket is. Így azonban elhagyatott, néptelen, magára maradt. Csak itt-ott nagy távolságokban látható ember vagy asszony, amint a lehullott, sárga faleveleket gereblyézi vagy a villák parkjaiban kötözi szalmaágyba a rózsatöket. A Zugligettől a Disznófő-vendéglő környékéig, ott, ahol az Istenszem-villa áll, huzódik el az erdő, amelyet most tart szükségesnek megvásárolni a főváros. Magas, sudár, elég sűrűn ültetett fák borítják, koronájuk már majd teljesen kopasz, csak itt-ott csüngenek az ágakról a sárgának, rozsdabarnának és az aranynak minden árnyalatában fűdő levelek. A földön puha levélszőnyeg borul. A lehullott falevelek egymásra borultan, egymásba fonódva siratják a nyarat és fedik az anyaföldet, hogy sárgára aszott testükben maradt kevés élet-erejükkel még trágyázzák és termékenyítsék a szűz humuszt. A fák között kopár bokrok, helyenként pázsitos tisztások, nyomaival a nyári kirándulóknak. Nagy mulatságok voltak itt. Derűs, szép napokon hemzseg a vidék a természet imádóitól. Ez a részlet a szűz természet, a fákról énekes madarak csicseregnek, a bokrokon gyümölcs terem, a pázsiton vadvirág ontja szinompáját. Most mindennek csak emléke él és a szegény kis madarak főnn az ágakon a hideg miatt gombóccá gubbaszkodva, némán várják az elkövetkezendő megprébáltatásokat. A távolról a Svábhegy, a Szechenyi-hegy, Jánoshegy, Hármashatárhegy mintha fehéren csillogna. Már volt hó és a téli sportolók már künn voltak teljes felszereléssel a hegyekben.

Itt, ebben az erdőben nincs semmi sport-lehetőség, csak gyalogösvények vezetnek keresztül. A terep teljesen egyenlőtlen, számos helyen szakadékok mélyednek vagy pupok emelkednek ki a talajból. Erdőkultúrán kívül az egész Haggemacher-birtokon nincs semmi emberi kéz munkájának nyoma. Erdőkultúra is csak annyi, amennyit a törvény ír elő. Különösen a békekötés óta vigyáznak arra, hogy a megmaradt kevés erdőterületet megvédelmezzék. A kitermelés módját és mértékét szigorú rendszabályok írják elő. Az tény, hogy a Haggemacher-család sok hasznát nem látja erdejének. Más jövedelem, mint a Disznófő vendéglőnek bére és az Istenszem-villának a nyáron át való értékesítéséből származó kereset nem adódik. Az erdő tucatszeli és kicsi arra, hogy vadat neveljenek benne és kicsi ahhoz is, hogy évenként olyan területeken termelhessek ki a fát, hogy az számba jöhető jövedelmet hajtson. Amikor Haggemacherék évtizedek előtt megvásárolták, kručároknál többet négyzetméterenként az erdőért nem adhattak — nem számíthattak egyébre, mint vagy hogy nyarukat kellemes környezetben tölthessék el vagy egyszerűen spekulációs célokból vásárolták és tartották.

A környéken élő egyik vendéglőt intervjuoltuk meg a kérdésről. Egyszerű ember, aki egész életét itt tölti a hegyoldalon, nyáron vásárnap és ünnepnap nagy tömegeket lát helyiségében, télen is csinál valami forgalmat, amikor sűrűn fekszi meg a földet a hó és kijönnek a sportolók, de különben inkább gazdálkodással, ingatlanközvetítéssel foglalkozik, mint a vendéglősiparával. Ismerője a környéknek, tudja, hol mit lehet csinálni, informált az árakról. Elfogadtuk tehát szakembernek a Haggemacher-erdő ügyében. A következőket mondotta:

— Kérem szépen — kezdte az öreg —, már a békében is volt szó róla, hogy eladják az erdőt. Nem akadt rá vevő, mert igen nagy

uraságnak kell annak lenni, aki erdőbirtokot vásárol. Ez pedig nem is oly nagy erdő, hogy kedvét lelhetné benne a vadászember, vagy a fa kitermelésétől várhatná pénze kamatát. De arra se való, hogy a fák kiirtása után a terület parcellázására lehetne gondolni. Nem is tartható ez más kezén, mint az államéban, vagy a fővároséban. Jobb is volna, ha a fővárosé volna, mert az bizonyosan nem gondolna a hasznosítására. Mondom, hogy arról szó se lehet, hogy apró szeletekben eladogassák, mert annyira hepehupás az egész terület, olyan mély szakadékok vannak közből, hogy villatelep létesítése nem jöhet szóba. Különben is védterület és nem is engednék meg, hogy az erdőt kiirtsák.

— Ami már most az árát illeti, hát mi úgy gondoljuk, hogy minden teleknek az értéke attól függ, mennyi jövedelmet hoz a beléje fektetett tőke. Ez a terület csak egész minimális hozadékú, a kilencpengős ár tehát akkor is magas volna, ha történetesen ezen a vidéken ennyit kérnének a telekért. Ott, ahol az erdő fekszik, semmiféle terjeszkedési és fejlesztési lehetőség nincs. Arról tehát szó sem lehet, hogy a főváros az erdő megvételével biztosítaná a vételár kamatozadékát.

— Nincs értelme annak sem, hogy azért vegyék meg az erdőt, mert ott vannak a vízforrások. Az igazi turisták ugyse járnak ide, hanem azok sokkal távolabbi kirándulásokat végeznek. Ide kirándulók jönnek, akik, ha megszomjaznak, ugyse kerülnek el a vendéglőket. Különben is vannak szolgalmi jogok és aminthogy eddig se volt baj a víz miatt, nem lesz ezután se.

— Nem érdemes az erdőt azért se megvásárolni, hogy utat építsenek a Jánoshegyre. Gyönyörű szerpentin vezet a hegyen oda föl, szebbet építeni ugyse lehetne. Sokkal kevesebb pénzzel lehetne a meglevő utat szélesíteni, mint amennyibe új ut vágása kerülne. Különben is volna éppen elég ut építendő itt a budai hegyek között, hát nem látom be, miért volna olyan sürgős szükség éppen a második jánoshegyi ut megépítése.

— Nem mondom, hogy nem volna jobb, ha az erdő nem magános, hanem a köz kezén volna, csak éppen *tulsoknak tartom a kilencpengős úrat, mert egy milliót nem érhet a fővárosnak, hogy ura legyen ennek a kicsi, de igen szép erdőrészletnek.*